SJORS

van de Rebellenclub

21 NOVEMBER 1964
VERSCHIJNT
WEKELIJKS
Nr. 47

52 BILLIE TURF VERHALEN IN ÉÉN BOEK!

OOK DIT TWEEDE BILLIE-TURFBOEK IS EEN FEEST VOOR DE JEUGD!

Wie kent er niet BILLIE TURF, die gezellige dikkerd, die altijd honger heeft en altijd overhoop ligt met meester Kwel! Al jarenlang speelt deze populaire figuur de hoofdrol in een beeldverhaal in het gretig gelezen weekblad SJORS VAN DE REBELLENCLUB.

95 ct.

DIT BILLIE TURF-BOEK IS VERKRIJGBAAR:

● **Bij de plaatselijke bezorger van dit blad** ● Door overschrijving van f 0.95 op giro nr. 9229 t.n.v. N.V. Drukkerij de Spaarnestad, afd. Extra-uitgaven, te Haarlem, waarbij op het girostrookje duidelijk moet worden vermeld: BILLIE-TURFBOEK ● Bij uw boekhandelaar.

België 15 F. Verkrijgbaar bij onze verkopers, de boek- en dagbladhandel en bij N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestr. 34-38, Antwerpen, postrek 8.34.05.

Vorig jaar was het BILLIE-TURF-BOEK binnen één week totaal uitverkocht. Thans brengen wij een tweede bundel verhalen met maar liefst 52 avonturen van het dikste studentje ter wereld. Dit boek zal uw kind, uw neefje en uw nichtje graag bezitten.

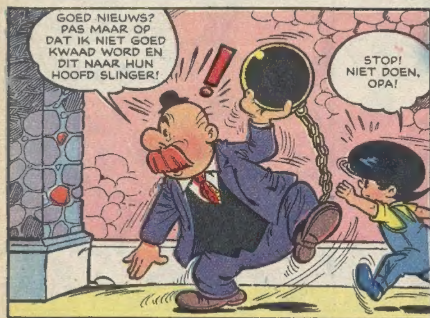
Wij hebben ervoor gezorgd, dat deze bundel op een bijzonder gunstig moment verschijnt. Denk aan het feest van 5 december, de dag van de verrassingen. En verrássen kan u élk kind met dit boek. Maar... zorg er dan voor dat u tijdig een exemplaar bestelt!

Voor abonnees op dit blad is het verkrijgbaar tegen de uiterst lage prijs van 95 ct. Voor nog géén gulden hebt u meer dan 1000 rijk gekleurde plaatjes op 80 forse pagina's.

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

KLIK
KRAK

ZOUDEN DAT DIE DIKKE GROOTVIZIER EN DIE MAGERE GRIEZEL ZIJN? ALS ZE BRUTAAL WORDEN, ZAL IK ZE TOCH...
RUSTIG, OPA! WIE WEET HEBBEN ZE GOED NIEUWS VOOR ONS!

GOED NIEUWS? PAS MAAR OP DAT IK NIET GOED KWAAD WORD EN DIT NAAR HUN HOOFD SLINGER!
STOP! NIET DOEN, OPA!

EEN PLAN? ZEG MAAR GERUST EEN FANTASTISCHE ONDERNEMING!
HET IS GEEN GRAPJE, EDELE GROOTVIZIER! BEO HEEFT ZIJN WERK GOED GEDAAN. OPA EN IK HEBBEN EEN PLAN OM DE ZIEKE KALIEF TE HELPEN!

GEVANGENEN, LUISTER GOED! IK HEB ZO JUIST EEN VOGEL GEVANGEN DIE ALMAAR RIEP: „OPA EN DINKIE KUNNEN DE ZIEKE KALIEF HELPEN!"
ZO IS HET. DIE VOGEL IS OPGESLOTEN. NU VRAAG IK U: WAT HAD DAT GEROEP TE BETEKENEN? BEDENK WEL: DIT IS EEN ERNSTIGE ZAAK! GRAPJES KUNNEN WIJ NIET DULDEN!

TOEN WIJ VAN HET VLIEGVELD NAAR HET PALEIS REDEN, HEBT U ONS VERTELD VAN DE ZOON VAN DE KALIEF, DIE DOOR BERGBEWONERS IS GEVANGEN GENOMEN. HIJ IS DE OORZAAK DAT DE KALIEF NIET MEER EET, NIET MEER DRINKT EN NIET MEER LACHT!

OPA EN IK WILLEN DE ZOON VAN DE KALIEF GAAN BEVRIJDEN. GEEF ONS ONS VLIEGENDE TAPIJT TERUG EN WIJ ZULLEN DE JONGEN TERUGHALEN. ZELFS DOKTER FLOX ZAL TOEGEVEN DAT DIT HET ENIGE MIDDEL IS OM DE KALIEF TE GENEZEN!

DAT IS KRASSE TAAL, JONGEDAME! MAAR IK MOET TOEGEVEN: UW PLAN OM DE ZOON VAN DE KALIEF TE BEVRIJDEN KLINKT HEEL GOED. KOM, LATEN WE AAN DE SLAG GAAN!
?!

OLD SHATTERHAND EN WINNETOU

DOOR DR. KARL MAY

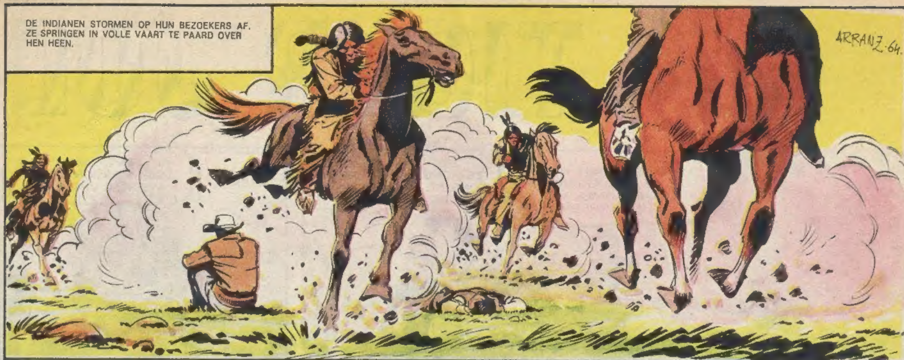

DE INDIANEN STORMEN OP HUN BEZOEKERS AF. ZE SPRINGEN IN VOLLE VAART TE PAARD OVER HEN HEEN.
ARRANZ.64.

SINDS WANNEER BLIJVEN BLANKE MANNEN ZITTEN ALS ER EEN INDIAANS OPPERHOOFD AANKOMT?
OLD SHATTERHAND IS ZELF OOK OPPERHOOFD. ALS HET NODIG IS, ZAL HIJ U DAT MET ZIJN TOMAHAWK BEWIJZEN!

OEF! OEF! OLD SHATTERHAND IS NIET BANG. RIJD MET ME MEE!

OLD SHATTERHAND WORDT NAAR TO-KEI-CHUN GEBRACHT.

OLD SHATTERHAND IS WEL OVERMOEDIG. WIE WAAGT HET TE GAAN ZITTEN ZONDER DAARTOE TE ZIJN UITGENODIGD?
IK BEN HIER VRIJWILLIG GEKOMEN. U BEHOORT MIJ DUS ALS GAST TE BEHANDELEN.

WIJ ZULLEN AFWACHTEN WAT DE RAAD DER OUDEN BESLIST. GEEF MIJ UW WAPENS!

ALS U MIJ MIJN WAPENS AFNEEMT, BEWIJST U DAT U BANG VOOR ME BENT.
TO-KEI-CHUN IS VOOR NIEMAND BANG. KRIJGERS, BRENG DEZE GEVANGENE NAAR EEN TENT!

IS OLD SHATTERHAND BIJ ZIJN POGING OM ZIJN VRIENDEN TE REDDEN ZELF IN EEN HINDERLAAG GEVALLEN?
28.

De karavaan van Tiger Joe heeft een negerdorp bereikt, maar de inboorlingen zijn de mannen vijandig gezind en weigeren kano's te lenen voor het oversteken van een meer.

TIGER JOE

en de ivoorstropers

Terwijl Karel bij juffrouw Perkins en de kinderen blijft, gaat Paul met Christine naar de school om het beeldje te halen. Ze krijgen pech met de auto en Christine vraagt een lift aan een voorbijgangster...

De vrolijke vijf van de Edelweiss-school

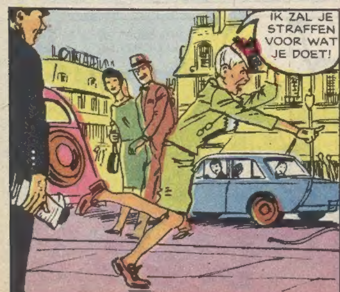

PAUL VERTELT WAT ER GEBEURD IS...

WAT ZAL ER INTUSSEN MET CHRISTINE EN HET BEELDJE GEBEURD ZIJN?

Kareltje Sprint

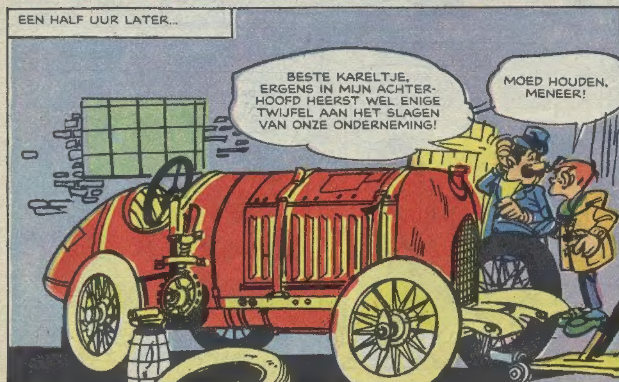

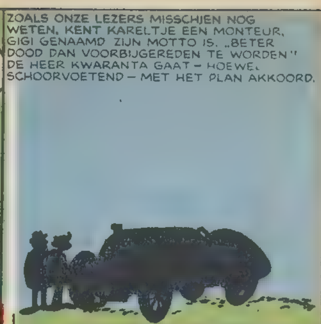

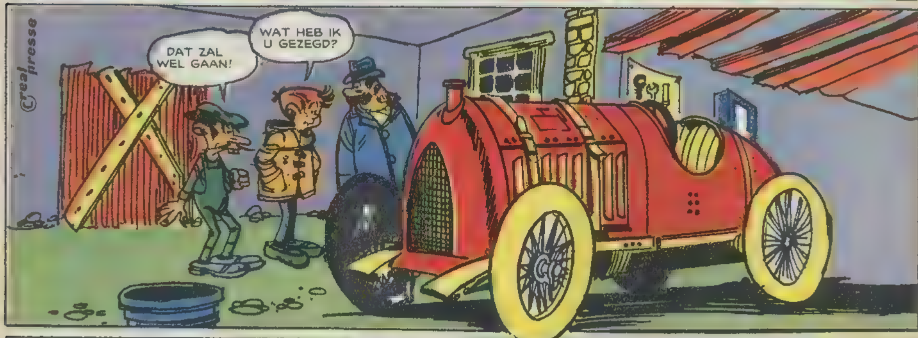

DE MINSTE SNELHEID VAN ONZE TEGENSTANDERS IS 250 PER UUR!
IK HEB EEN IDEE, MENEER!

IK BRENG DE WAGEN NAAR MIJN VRIEND DE MONTEUR. HIJ MAAKT HEM ALS NIEUW!
HM, WERKELIJK?

ZOALS ONZE LEZERS MISSCHIEN NOG WETEN, KENT KARELTJE EEN MONTEUR, GIGI GENAAMD. ZIJN MOTTO IS: „BETER DOOD DAN VOORBIJGEREDEN TE WORDEN" DE HEER KWARANTA GAAT – HOEWEL SCHOORVOETEND – MET HET PLAN AKKOORD.

© real presse
DAT ZAL WEL GAAN!
WAT HEB IK U GEZEGD?

GIGI GAAT AAN HET WERK..
HEE, HEE, KALM AAN EEN BEETJE!

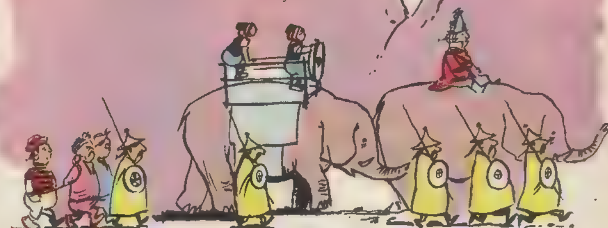

EN ENIGE UREN LATER...
ZIEZO, KLAAR! NU NOG TANKEN!

ALS IK VRAGEN MAG: GAAT ER GEEN BENZINE IN?
WELNEE, HIJ LOOPT NU OP EEN MENGSMERING! VLOEIBARE ZUURSTOF...

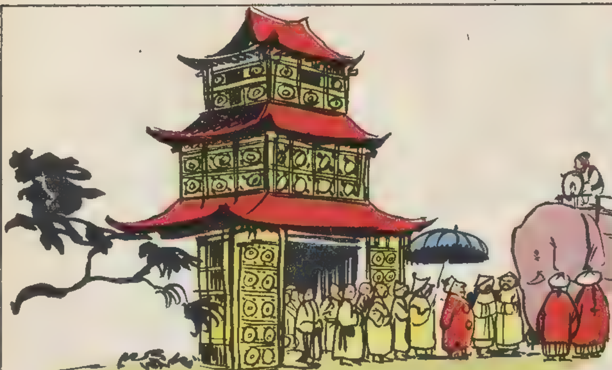

...EN KRUIT!
KRUIT

Freek en Frank

DOOR MIDDEL VAN EEN LIST HADDEN FREEK EN FRANK EN ADMIRAAL BOEM DE DRIE ROVERS TE PAKKEN GEKREGEN...

TOEN IEDEREEN ERVAN OVERTUIGD WAS DAT DE ROVERS STEVIG GEBONDEN WAREN, WERD DE TOCHT NAAR DE HOOFDSTAD AANVAARD.

HET BERICHT VAN DE GOEDE VANGST WAS HUN AL VOORUITGEGAAN EN OP ZEKER MOMENT ZAGEN ONZE VRIENDEN EEN GROTE STOET UIT DE STADSPOORT KOMEN.

DE MAHARADJA STRAALDE OVER ZIJN HELE GEZICHT EN...

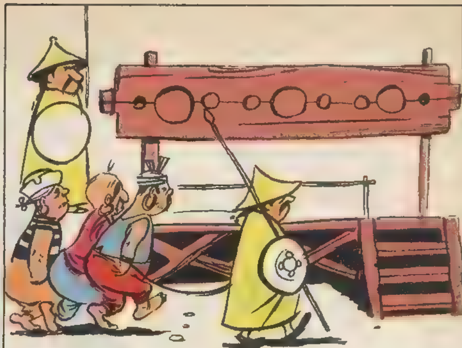

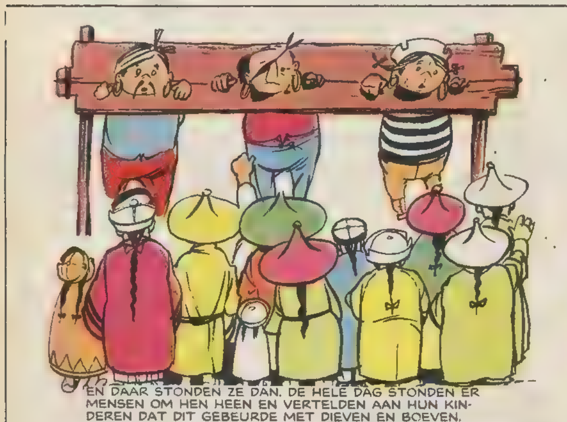
...DE ONTVANGST WAS ZEER HARTELIJK. ADMIRAAL BOEM VERTELDE UITVOERIG HOE HET ALLEMAAL GEBEURD WAS.

DE DRIE ROVERS VOELDEN ZICH HELEMAAL NIET GELUKKIG EN DAAR HADDEN ZE OOK ECHT WEL REDEN VOOR.

DE MAHARADJA DRAAIDE ZICH OM EN ZEI:
„NU IS HET UIT MET JULLIE SCHURKENSTREKEN!
IK VEROORDEEL JULLIE TOT TIEN JAAR GEVANGENISSTRAF!"

„EERST GAAN JULLIE EEN HELE DAG AAN DE SCHANDPAAL.
DAN KAN HET VOLK ZIEN HOE WIJ MET SCHURKEN
AFREKENEN!"

EN DAAR STONDEN ZE DAN. DE HELE DAG STONDEN ER
MENSEN OM HEN HEEN EN VERTELDEN AAN HUN KIN-
DEREN DAT DIT GEBEURDE MET DIEVEN EN BOEVEN.

INTUSSEN GINGEN DE ANDEREN
TERUG NAAR HET PALEIS.

DAAR KREGEN FREEK EN FRANK IEDER EEN PRACHTIG
KLEED MET EEN GROTE DRAAK EROP GEBORDUURD.

HET DUURDE EEN HELE TIJD VOOR HET HUN GELUKT
WAS DEZE KLEDINGSTUKKEN AAN TE TREKKEN...

Billie Turf het dikste studentje ter wereld

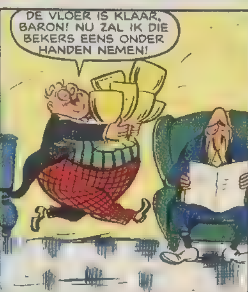

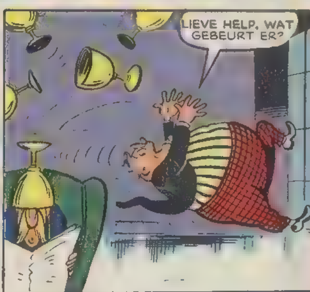

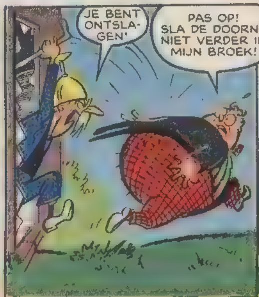

MAAR BILLIE IS NIET VOOR EEN GAT TE VANGEN. HIJ VINDT EEN ANDERE WEG..

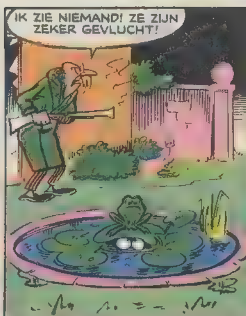

HELP! IK ZIT VAST!

MAAR HET PLAFOND HOUDT BILLIES GEWICHT NIET LANG!

OPEENS STORT BILLIE NAAR BENEDEN. DE BEKERS VERDWIJNEN MET DEZELFDE VAART NAAR BOVEN!

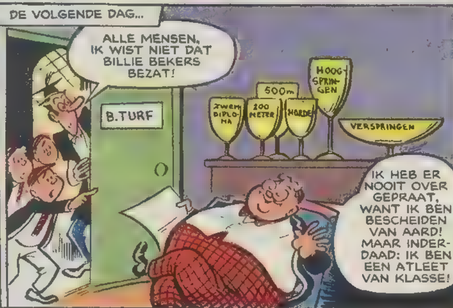

WAT IS DAT VOOR EEN LAWAAI?
ALLE MENSEN, HIJ HEEFT EEN LEVENSGROOT GEWEER BIJ ZICH!

BANG
WEG WEZEN!

IK ZIE NIEMAND! ZE ZIJN ZEKER GEVLUCHT!

ALLES VEILIG! IK GA ERVANDOOR! AH, DAAR HEBBEN WE EEN BEKER!

MOOI ZO. ZE ZIJN ALLEMAAL IN DE VIJVER TERECHTGEKOMEN!

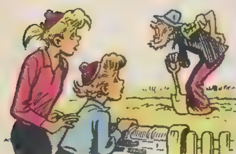

DE VOLGENDE DAG...
ALLE MENSEN, IK WIST NIET DAT BILLIE BEKERS BEZAT!
B.TURF
HOOGSPRINGEN
500m
ZWEMDIPLOMA
200 METER
HORDE
VERSPRINGEN
IK HEB ER NOOIT OVER GEPRAAT, WANT IK BEN BESCHEIDEN VAN AARD! MAAR INDERDAAD: IK BEN EEN ATLEET VAN KLASSE!

GEWELDIG, BILLIE! IK ZAL JE VOORDRAGEN BIJ DE VOORZITTER VAN ONS COMITÉ VOOR UITZENDING NAAR TOKIO!
GOED IDEE!

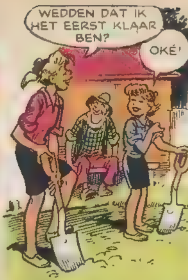

HOERA! HET IS GELUKT!

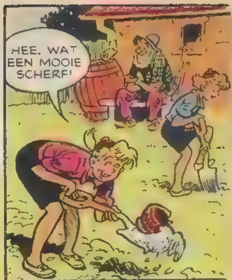

LATER.
DAT IS DE VOORZITTER!
BARON TUINTJES?! ALLE MENSEN!...
MIJN BEKERS!

BILLIE KAN FLINK HARD LOPEN, MENEER!
HELP!
RENNEN, BILLIE! ALS JE ZO DOORGAAT, BEN JE IN EEN MUM VAN TIJD IN TOKIO!
JA, MAAR ALLEEN ALS ZE HEM ACHTER ZIJN BROEK ZITTEN!

Map en Moppie

GAAT U MAAR FIJN ZITTEN, DAN NEMEN WIJ UW WERK OVER!
WIJ DOEN HET GRAAG'

WEDDEN DAT IK HET EERST KLAAR BEN?
OKÉ!

HEE, WAT EEN MOOIE SCHERF!

IS DAT EVEN BOFFEN! IK HEB VAST EEN REUZENVONDST GEDAAN!

HET IS VAST EEN OUDE RO-MEINSE VAAS!

KIJK EENS EVEN! DEZE VAAS IS MIN-STENS DUIZEND GULDEN WAARD!

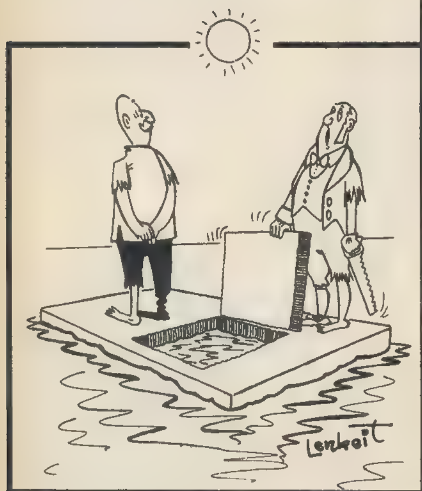

WEL NEE, IK HEB DAT DING GEBROKEN EN DE SCHERVEN HIER BEGRAVEN'
WAT BE-TREFT DIE WEDDENSCHAP: IK BEN KLAAR!

MENEER DE BARON.....

„Vlug, James, doe de achterdeur open!"

„Uw bad is klaar, uwe hoogheid!"

„Duik nog maar eens, James, want ik ben mijn zeep wéér kwijt!"

Op de volgende bladzijden wacht je een verrassing: een prachtige

COLORAMA-PLAAT

getekend door de man die elke week onze Billie-Turfstrip maakt. Als je deze plaat voorzichtig uit het blad licht, heb je een mooie wandversiering voor je kamer!

EIEREN
EIEREN

TOURING CAR

DE CEDERS VAN DE LIBANON

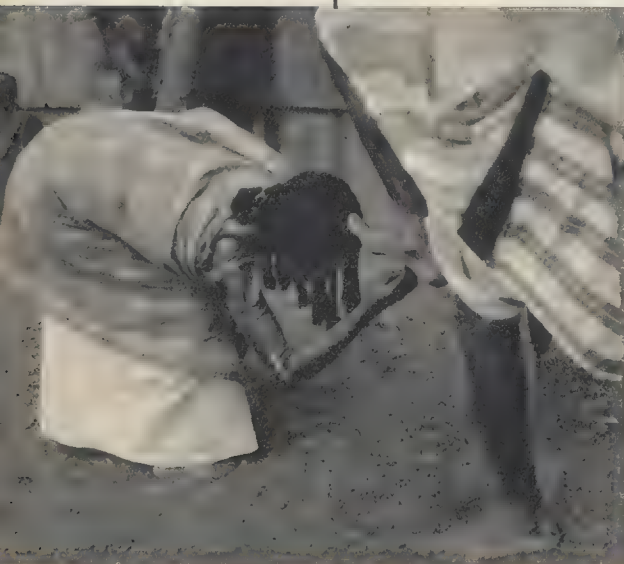
*

Ten gevolge van erosie en verwaarlozing zijn er in de staat Libanon in het Nabije Oosten steeds minder ceders te vinden. De regering van het land heeft daarom een plan opgesteld om hierin verandering te brengen. Voorlopig is een bedrag van drie miljoen pond sterling uitgetrokken om de cederbossen weer op peil te brengen. Dit geld zal ten dele gebruikt worden voor de aanplant van jonge boompjes en ten dele voor het verminderen van het aantal wilde geiten, die hier voorkomen en die grote schade aan de bomen toebrengen. In de oude tijd werd het cederhout van de Libanon gebruikt voor de bouw van schepen, paleizen en tempels. Ook daarna is deze houtsoort steeds in trek geweest, maar voor jonge aanplant heeft men nooit gezorgd. Gevolg: er groeiden steeds minder ceders in het land. Bovendien is er door erosie (vooral als de winterregens de bosgrond wegspoelen) veel kwaad aangericht. Op dit ogenblik is nog maar zeven procent van het hele land bedekt met cederbossen; de regering wil dit opvoeren tot minstens twintig procent.

AYERSROTS

Postzegelverzamelaars in de hele wereld kijken met spanning uit naar een brief, die het poststempel Ayersrots draagt. Het vreemde is dat Ayersrots helemaal geen plaats is, maar een kale rots midden in het binnenland van Australië. In de grotten, die zich in de rots bevinden, komen wandtekeningen voor van vele eeuwen geleden, daar aangebracht door inboorlingen. Ten behoeve van de toeristen, die in groten getale naar de Ayersrots komen kijken, hebben de posterijen van Australië bij de rots een brievenbus neergezet. Kaarten en brieven, die hierin terechtkomen, worden per postauto naar het honderd kilometer verderop gelegen stadje Alice Springs gebracht en daar voorzien van een speciaal stempel met de aanduiding Ayersrots.

VOETENKIETELAARS

De Toda's uit de Blauwe Bergen in het zuiden van India zijn een trots volk. Ze dragen een overkleed, dat veel wegheeft van de toga van de oude Romeinen. Over het algemeen zijn ze veel groter en steviger gebouwd dan de andere bewoners van India. Volgens sommige geleerden zijn zij afstammelingen van de soldaten van Alexander de Grote. Ook hun taal is verschillend van die van de hen omringende stammen. De Toda's hebben een heel aparte manier om elkaar te begroeten; ze geven elkaar geen hand, maar kriebelen elkaar onder de voeten. Op de foto zie je een jonge Todavrouw, die haar man begroet. Enige tijd geleden heeft men in Ootey, een bergdorp in het gebied van de Toda's, een modern filmapparaat geïnstalleerd. De toegestroomde Todamenigte kon daar westerse films zien en natuurlijk maakten ze toen ook kennis met onze manier van elkaar groeten. Ze vonden het maar een rare gewoonte en zijn niet van plan in hun eigen „kietel"-gewoonte verandering te brengen.

VRAGEN STAAT VRIJ

Tsaar Peter de Grote van Rusland heeft enige tijd in Nederland gewoond. Wanneer was dat precies? *Inge Vos, Rijswijk*

Gedreven door zijn ideaal zijn enorm rijk omhoog te stuwen besloot tsaar Peter de Grote aan het eind van de zeventiende eeuw zich persoonlijk op de hoogte te stellen van de beschaving en de industrie in West-Europa. De faam van de Nederlandse scheepsbouw, met Zaandam als middelpunt, was zelfs tot in Rusland doorgedrongen. Vele Zaandammers hadden in Sint-Petersburg gewerkt. Op 18 augustus 1697 kwam de tsaar in Zaandam aan. Hij reisde onder de naam Peter Michaeloff. Hij nam zijn intrek bij een zekere Gerrit Kist en werd werkman op de scheepswerf van Lynsz Tewisz Rogge. Zijn tweede bezoek aan Zaandam vond plaats in 1698 en zijn derde bezoek, waarbij hij in gezelschap was van zijn vrouw en een groot gevolg, op 5 maart 1717.

Ik heb eens horen vertellen over het tapijt van Bayeux. Wat is dat eigenlijk? *Hans Schipper, Rotterdam*

Het tapijt van Bayeux is een heel bijzonder wandtapijt, dat zich bevindt in de kerk van het Normandische stadje Bayeux. Het is een groot stuk linnen, dat een breedte heeft van een halve meter en een lengte van meer dan zeventig meter. Op dat tapijt is een stuk geschiedenis van Engeland tot omstreeks 1100 uitgebeeld: de verovering door de Normandiërs in 1066, de tocht van Willem de Veroveraar naar Engeland en de slag bij Hastings, waar Willem de Engelse koning Harold versloeg. De grote reeks voorstellingen is gemaakt met wol van diverse kleuren. Ze vormen één samenhangend verhaal, dat voorzien is van Latijnse bijschriften en verklaringen. Het tapijt, dat omstreeks 1100 moet zijn vervaardigd, werd in de middeleeuwen gebruikt om de kerk van Bayeux bij feestelijke gelegenheden te versieren. Op het doek komen niet minder dan zeshonderd personen voor, ongeveer tweehonderd paarden en veertig schepen. Er zijn grote tonelen van gevechten, jachttochten, bestormingen, zeereizen en plunderingen op afgebeeld. Napoleon liet het tapijt in 1804 in Parijs tentoonstellen; in dat jaar namelijk was hij van plan het Kanaal over te steken en Engeland te veroveren. Hij hoopte dat het Franse volk geestdriftig voor zijn plannen zou worden bij het zien van dit prachtige „geschiedenisboek". Het publiek zal het wel mooi gevonden hebben, maar van de verovering van Engeland door Napoleon is nooit iets gekomen.

Kunt u mij iets vertellen over de tomaat? *Jan van Rijn, Arnhem*

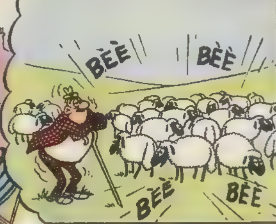
De tomaat is afkomstig uit Zuid-Amerika. De Spaanse veroveraars en ontdekkingsreizigers uit de tijd van Columbus hebben hem daar, samen met de aardappel, ontdekt. Ze brachten hem mee naar Europa, waar hij al gauw een succes werd. In 1789, het jaar van de Franse revolutie, was de tomaat in Frankrijk volksvoedsel. In onze streken is de tomaat echter pas een goede zeventig jaar bekend. De eerste tomaten werden in Nederland gekweekt door de Naaldwijkse kweker Camfferman in 1891. De Latijnse naam van de tomaat luidt solanum lycopersicum esculentum.

BILL BLUFFER

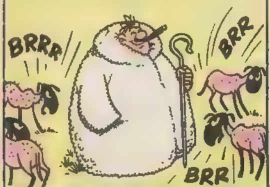
HIJ
IS
'S WERELDS
GROOTSTE
OPSCHEPPER!

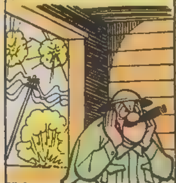

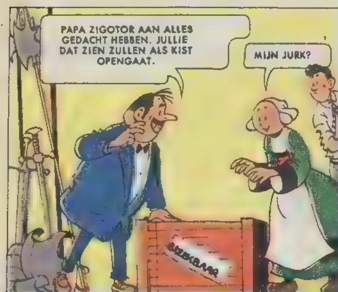

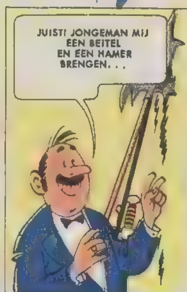

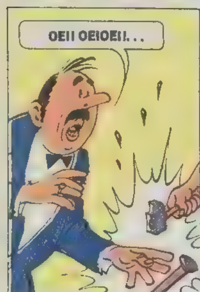
Toosje Tontel

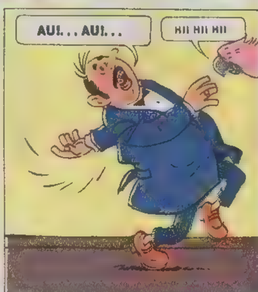

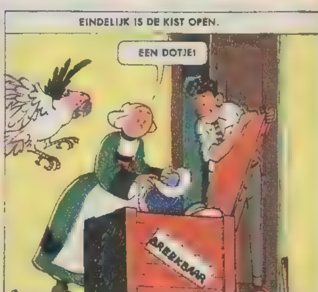

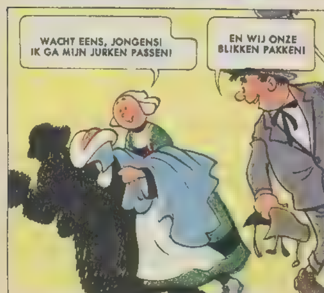

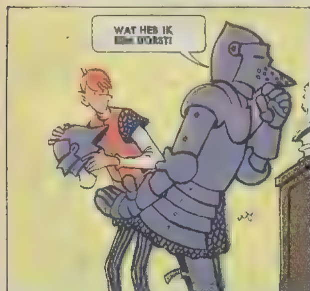

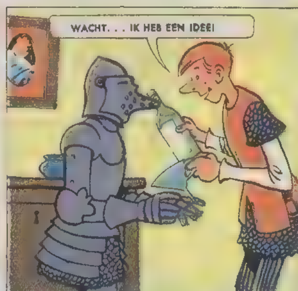

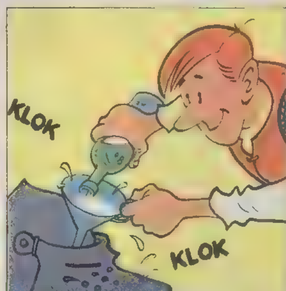

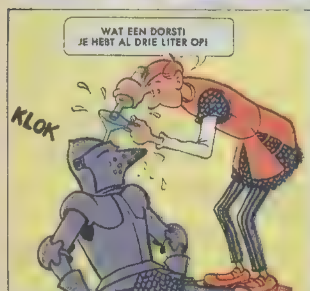

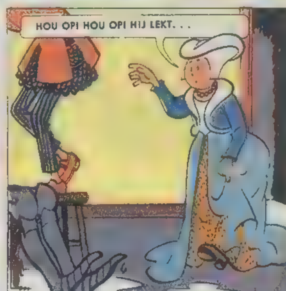

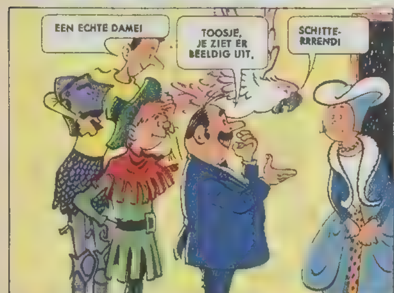

ZIGOTOR KIJKT VERRUKT NAAR DE REPETITIE VAN HET DEFILÉ, DAT HET HOOGTEPUNT VAN DE FILM ZAL WORDEN.

Cliff Rendall

SCIENCE FICTION

HET GEHEIM VAN DE VIJF VIERKANTEN

TIJDENS HUN REIS MET HET VOLAUTOMATISCHE RUIMTESCHIP **JONDAR** NAAR EEN ANTIMATERIESTELSEL WORDEN RENDALL EN ZIJN VRIENDEN AANGEVALLEN DOOR ONBEKENDE RUIMTESCHEPEN. DOOR EEN VIJANDELIJK SCHOT WORDT HET KUNSTMATIGE ZWAARTEKRACHTCENTRUM VAN DE **JONDAR** BESCHADIGD. DE **JONDAR** OMGEEFT ZICH NU MET EEN AFWEREND VELD VAN ANTIWAPENSTRALING. EVEN LATER ONTPLOFT EEN VIJANDELIJK SCHIP DOOR EEN TERUGKAATSEND SCHOT...

DE **JONDAR** IS INTUSSEN UIT ZIJN KOERS GERAAKT EN NADERT NU EEN KLEINE PLANEET, DIE NIET UIT ANTIMATERIESTOF IS OPGEBOUWD EN WAARVAN DE ONBEKENDE WEZENS AFKOMSTIG ZIJN!

39

MELDING!
OVERGEBLEVEN VIJANDELIJK SCHIP VERWIJDERT ZICH VAN DE **JONDAR**. ANTIWAPENSTRALING WORDT OPGEHEVEN. RENDALL MOET CAPSULE VERLATEN EN BEHULPZAAM ZIJN BIJ HERSTEL ZWAARTEKRACHTCENTRUM!

CLIFF VERLAAT DE VEILIGHEIDSCAPSULE EN BEGEEFT ZICH NAAR DE CONTROLEKAMER OM DE INSTRUCTIES VAN DE **JONDAR** OP TE VOLGEN...

AI! ZELFS MAGNETISCHE SCHOENEN HELPEN NU NIET VEEL!

OPEN PANEEL GEMERKT MET CIRKEL EN MONTEER WERKROBOT!

EEN COMPLETE ROBOT! EENVOUDIG IN ELKAAR TE ZETTEN, MAAR...

BEVESTIG OPDRACHTBAND IN UITVOERMECHANISME ROBOT! BEVESTIG VERVOLGENS LASAPPARATUUR AAN HAKEN ROBOT EN DRUK RODE KNOP IN!

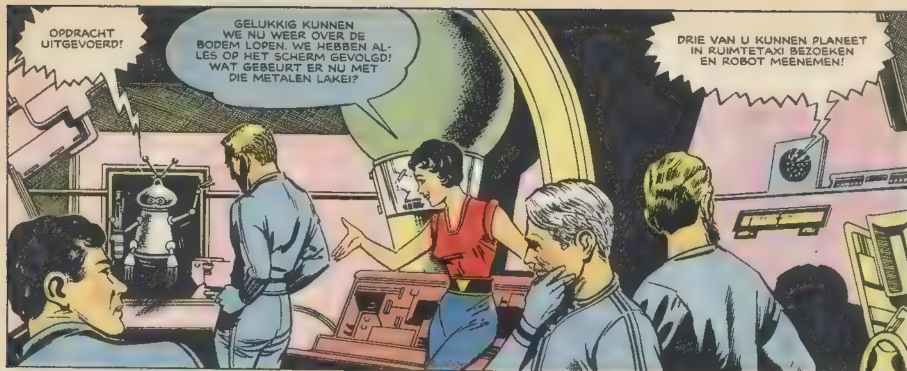
FANTASTISCH! EEN ZWEVENDE ROBOT! HIJ OPENT DE LUCHTSLUIS EN GAAT NAAR BUITEN!

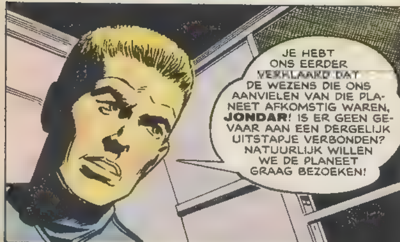
HIJ HERSTELT HET GAT DAT DOOR HET EERSTE VIJANDELIJK SCHOT ONTSTAAN IS!

LATER...

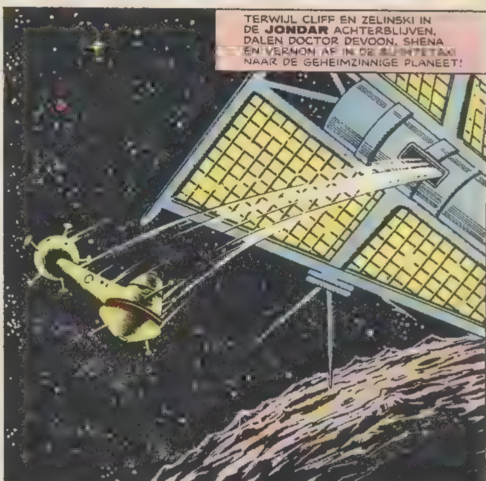
NOG EEN GELUK DAT HET ELEKTRONISCH BREIN VAN HET SCHIP NIET BESCHADIGD IS! NU NOG EVEN DEZE DRADEN VERBINDEN!

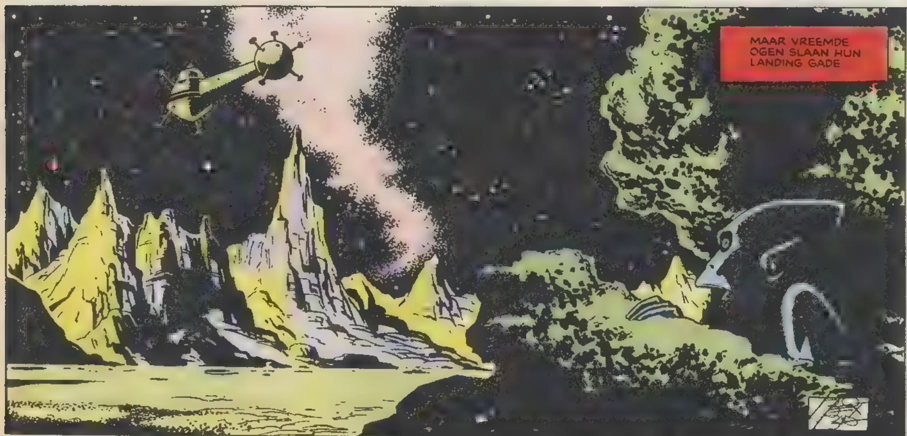
IN ORDE! DE **JONDAR** HEEFT INTUSSEN ZIJN KOERS GEWIJZIGD EN BESCHRIJFT NU EEN VASTE BAAN OM DE PLANEET! UW METGEZELLEN KUNNEN DE CAPSULES VERLATEN, RENDALL! U BENT NU NIET MEER IN GEVAAR!

OPDRACHT UITGEVOERD!
GELUKKIG KUNNEN WE NU WEER OVER DE BODEM LOPEN. WE HEBBEN ALLES OP HET SCHERM GEVOLGD! WAT GEBEURT ER NU MET DIE METALEN LAKEI?
DRIE VAN U KUNNEN PLANEET IN RUIMTETAXI BEZOEKEN EN ROBOT MEENEMEN!

JE HEBT ONS EERDER VERKLAARD DAT DE WEZENS DIE ONS AANVIELEN VAN DIE PLANEET AFKOMSTIG WAREN, **JONDAR**! IS ER GEEN GEVAAR AAN EEN DERGELIJK UITSTAPJE VERBONDEN? NATUURLIJK WILLEN WE DE PLANEET GRAAG BEZOEKEN!

DE RUIMTETAXI BIEDT VOLDOENDE BEVEILIGING EN BLIJFT VOORTDUREND IN CONTACT MET DE **JONDAR**, DIE INTUSSEN VASTE BAAN OM PLANEET BLIJFT BESCHRIJVEN EN PEILINGEN GAAT VERRICHTEN IN ANTIMATERIESTELSEL. DE BEZOEKERS VAN DE PLANEET MOETEN GRONDMONSTERS VERZAMELEN EN METINGEN VERRICHTEN!

TERWIJL CLIFF EN ZELINSKI IN DE **JONDAR** ACHTERBLIJVEN, DALEN DOCTOR DEVOON, SHENA EN VERNON AF IN DE RUIMTETAXI NAAR DE GEHEIMZINNIGE PLANEET!

MAAR VREEMDE OGEN SLAAN HUN LANDING GADE

HET PLAN VAN JOAO PEREIRA

DOOR M. J. BOER

Ik heb jullie hier laten komen voor een bijzonder prettige boodschap."

De Nederlandse consul op Madeira keek de neven Rob en Frans Mielen glimlachend aan. „Ik heb namelijk uit Nederland opdracht gekregen jullie vijftienhonderd dollar uit te betalen als beloning voor het opsporen van de gevaarlijke bankrover Bram Brave." De consul pakte een enveloppe van zijn bureau en overhandigde hem aan Rob. „Wil je het even natellen?"

„Dat hoeft niet, hoor, meneer," zei Rob vlug. „Ik twijfel er niet aan of er zit geen cent minder dan vijftienhonderd dollar in de enveloppe."

De kapitein van het passagiersschip *Florida*, waarmee de jongens naar Curaçao reisden, gaf Rob een vriendschappelijk duwtje tegen de schouder. „Toch natellen, jò," bromde hij. „Zaken zijn nu eenmaal zaken en je zult ook wel een kwitantie voor ontvangst moeten tekenen."

„Oké, kapitein," zei Rob en hij haalde het pak bankbiljetten uit de enveloppe. Zorgvuldig telde hij ze. Het was precies vijftienhonderd dollar

De consul had in die tijd al netjes een kwitantie voor Rob neergelegd. Rob tekende en borg toen het geld in zijn portefeuille. De portefeuille ging in een weekendtas, die Frans in zijn hand had.

„Let goed op je geld, waarde vriend," zei de kapitein tegen Frans. „Denk erom, dat je de tas geen moment uit je handen legt. Op eilanden zoals dit, waar de mensen zo arm zijn als de mieren, moet je altijd goed op je spullen passen. Je bent beroofd vóór je het weet."

„Maakt u zich geen zorgen, kapitein," lachte Frans overmoedig. „Ik klem de tas stevig onder mijn arm. En zodra we terug zijn aan boord, geven we het geld af aan de purser, hè, Rob?"

Rob knikte bevestigend. Hij zou ook wel een oogje in het zeil houden. Iemand die Frans en hem wilde bestelen, moest wel heel vroeg opstaan.

„Wat sta jij daar nog te kijken," zei de consul opeens in het Portugees tegen zijn nieuwe huisknecht Joao. „Ik had je toch gezegd Celeste te vragen de bowl en het gebak binnen te brengen?"

„Si, senhor," stamelde de huisknecht. Hij maakte een klein buiginkje en verliet snel het kantoor van de consul.

Terwijl Frans en Rob zich te goed deden aan de vruchtenbowl en taart, stond op de Estrada Monumental, in de schaduw van een boom, de veertienjarige Alfredo da Silva met een mand vol souvenirs. Hij had goede zaken gedaan. Er waren twee grote passagiersschepen tegelijk in de haven en de toeristen hadden als sprinkhanen bezit genomen van Funchal. Een half uur geleden nog was Alfredo handen te kort gekomen om zijn klanten te helpen. Nu was het juist even rustig. Alfredo overpeinsde met een vergenoegde glimlach, dat hij toch maar een goede koopman was. Maar ja, hij verkocht mooie spulletjes en hij zette zijn klanten niet af. Verder sprak hij aardig Engels en dat was iets, dat vooral de Amerikanen erg op prijs stelden. Alfredo had geleerd dat Amerikanen niets zo erg vinden als mensen die hun taal niet verstaan.

Daar zag Alfredo de deur van het kantoor van de Nederlandse consul opengaan. Joao Pereira kwam naar buiten en keek speurend rond.

„Hoe is het mogelijk," mompelde Alfredo. „Hoeveel mannen had de

Even keek Anibal verbaasd, maar toen grijnsde hij en knikte.

consul niet kunnen krijgen voor die baan van huisknecht. Dat hij nu juist Joao moest uitkiezen. De man is zo gemeen en onbetrouwbaar als de duivel zelf. Wat zoekt hij toch?"

Alfredo zag al gauw wat Joao zocht. De huisknecht gaf een kort, maar doordringend fluitje en daar kwam de taxichauffeur Anibal dos Santos, die met zijn taxi verderop op toeristen stond te wachten, naar hem toe.

„Zeg me wie uw vrienden zijn en ik zal u zeggen wie u bent," mompelde Alfredo weer. „Ik weet niet wie slechter is: Joao of Anibal. Als er iemand is die toeristen afzet, is het Anibal wel."

Joao fluisterde Anibal iets in het oor. Even keek Anibal verbaasd, maar toen grijnsde hij en knikte. Joao verdween weer in het huis en Anibal liep met vlugge passen naar zijn taxi terug. Hee, nee, hij ging niet naar zijn taxi. Hij liep door naar de taxi van Paulo Vieira.

De derde fijne meneer, schoot het nu door Alfredo's gedachten. Zouden de drie heren een geheimpje hebben? Het is wel mal: Joao fluit Anibal, fluistert hem iets in het oor, Anibal grijnst en rent naar Paulo. Er is natuurlijk vanavond ergens een clandestien hanengevecht. Kunnen ze fijn het geld vergokken dat ze vandaag hebben verdiend.

Anibal liep terug naar zijn taxi en tot verbazing van Alfredo reed Paulo weg. Nu kwamen er toeristen aan. Twee dames en twee heren, met grote zonnehoeden op.

„Hello," hoorde Alfredo een van de heren zeggen, „hoeveel kost een ritje naar Santa Cruz?"

Anibal schudde zijn hoofd. „Ben bezet," zei hij in gebroken Engels. „U andere taxi nemen."

Nu kende de verbazing van Alfredo helemaal geen grenzen meer. Anibal, die zo'n lekker hapje zijn neus voorbij liet gaan. Wat zou hij in zijn schild voeren? Of — plotseling kreeg Alfredo een andere gedachte — of waren er misschien heel belangrijke mensen op het Nederlandse consulaat, die dadelijk een tochtje over het eiland wilden maken? Ja, dat zou best kunnen. Misschien was de Nederlandse koningin wel binnen, fantaseerde Alfredo. Hij verwierp echter dat idee meteen. De consul zou heus niet de koningin in een huurauto een tocht over het eiland laten maken. Trouwens, de consul zou nooit een belangrijk iemand per taxi het eiland over sturen. Die zou hij zelf rondrijden. Maar waar wachtte Anibal dán op?

Na tien minuten werd Alfredo's vraag beantwoord. De deur van het consulaat werd weer geopend en daar kwamen twee jongens met een meneer naar buiten. Voor de deur namen de jongens afscheid van hun begeleider. Meteen schoot Anibal op de jongens af.

Da's mal, dacht Alfredo. Anibal, die al die tijd heeft gewacht op twee doodgewone jongens. Ik zie immers zó, dat het heel gewone jongens zijn. Maar toen hij hoorde wat Anibal zei, gingen zijn zwarte haren haast overeind staan van verbazing.

Met een brede grijns groette Anibal: „Bom dia, senhores, dag, heren. Ritje maken over eiland? Eén dollar, ritje over eiland. Si, si, heel goedkoop, maar ik doe niets nu. Toeristen rusten."

Met open mond stond Alfredo te kijken. Anibal sprak verschrikkelijk slecht Engels, maar hij zei toch heel duidelijk, dat hij één dollar moest hebben voor een ritje over het eiland. Hoe was dat mogelijk? Anders rekende hij daar zeker zeven dollar voor, en als hij de kans kreeg zelfs tien. Wat was zijn bedoeling?

De jongens bleven staan en keken Anibal verwonderd aan. Zij vonden één dollar zeker ook ongelooflijk goedkoop. „Eén dollar voor een rit over het eiland?" herhaalde een van de jongens. „En gaan we dan helemaal de bergen in?"

„Si, si," grijnsde Anibal weer met blikkerende tanden, „heel ver de bergen in. Mooie bergen, ah, si, senhores, zulke mooie bergen."

„Wel, oké," zei toen een van de jongens, nadat ze eerst samen even hadden gepraat, „laten we maar gaan."

Anibal hield met een zwierig gebaar het portier open en de jongens stapten in. Daar gingen ze.

„Nee," zei Alfredo, „nee, dat kán niet. Daar klopt iets niet. Anibal heeft een plan. Maar wát kan het zijn? Ik moet er achteraan!" Meteen pakte hij zijn mand op en rende naar de overkant van de Estrada Monumental, waar zijn oom Teodomiro met zijn taxi een standplaats had.

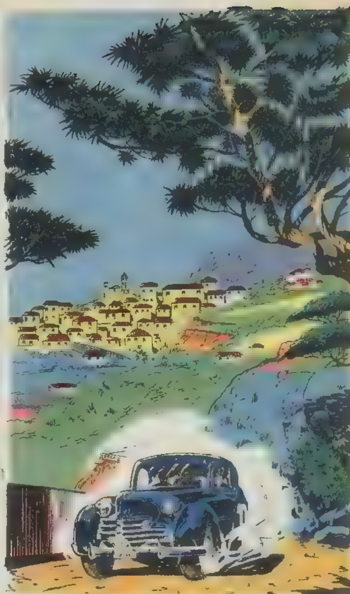
„Oeloeloe," prevelde Alfredo, „als hij er maar is!" Alfredo had geluk. Daar stond oom Teodomiro. Hij had zijn pet achter op het hoofd geschoven en wiste het zweet van zijn voorhoofd.

„Tio Teodomiro, moet u horen!" Opgewonden greep Alfredo zijn oom bij de arm. „Er is iets aan de hand, maar ik weet niet wat. Stap gauw in uw auto, we moeten er achteraan. Vlug, oom."

Maar oom Teodomiro bleef als een boom staan. „Beste jongen," zei hij, „wat is er aan de hand? Waar moeten we achteraan? Zou je dat niet liever eerst eens vertellen?"

„Toe, oom," smeekte Alfredo, „schiet nou op, anders zou het weleens te laat kunnen zijn. We moeten achter Anibal dos Santos aan. Stap in, draai de auto en rijd de Estrada af. Ik vertel in die tijd wel."

Nu Teodomiro Madrugo hoorde dat Anibal dos Santos in het spel was, drong het tot hem door, dat hij maar het beste kon doen wat Alfredo zei. Alfredo was een slim jongetje en die zou hem niet voor niets achter Anibal aansturen.

Nog steeds zagen ze de auto van Anibal in de verte voor zich. Verder en verder ging het.

Terwijl Teodomiro de auto draaide, vertelde Alfredo wat hij had gezien en gehoord. „Rare geschiedeis, hè, oom? Als ik maar snapte wat Anibal wil."

„Dat begrijp ik ook niet," zei oom Teodomiro. „Maar we zullen wel zien. Of niet. Misschien denkt Anibal voor zijn zonden in het verleden te boeten door nu een goede daad te doen. Alleen hoop ik, dat we hem nog te pakken kunnen krijgen."

„Hij wil de jongens het eiland laten zien. Dan lijkt het mij waarschijnlijk, dat hij de Avenida do Infante afgaat en dan de Rua do Grémio neemt. Zo komt hij op de gebruikelijke weg voor een toeristenritje over het eiland."

„Nee, nee," zei Teodomiro heftig, „ik geloof, dat je een lelijke denkfout maakt, mijn slimme Alfredo. Jij denkt, dat Anibal iets van plan is. Als dat zo is, zal hij zeker niet de drukke toeristenroute nemen. Dan neemt hij de Avenida Arriaga en de Rua do Jasmineiro."

Alfredo slaakte een zucht van bewondering. „Alle mensen, tio Teodomiro, wat bent u slim. U hebt gelijk. U zou geschikt zijn om bij de politie te komen. Bij de recherche."

Teodomiro lachte gevleid en trapte meteen zijn gaspedaal nog wat dieper in. Hij zwenkte om een voorliggende taxi heen, scheerde langs een tegenligger en floot een vrolijk deuntje.

Zonder om te kijken rende hij dieper het bos in.

Met gierende banden schoot hij de Avenida Arriaga in.

„Ik zie nog niets," zei Alfredo en hij rekte zijn hals. Maar het verkeer was te druk om zonder meer de taxi van Anibal dos Santos te vinden.

„We krijgen hem heus wel te pakken." Oom Teodomiro was een en al optimisme. Hij slipte weer tussen een paar auto's door, wat hem een woedend toeterconcert van de andere auto's bezorgde.

Het verkeer in de Rua do Jasmineiro was een stuk rustiger. Alfredo hees zich aan het portier omhoog, zodat hij in het open raam kwam te zitten. Nu kon hij beter kijken. Was dat Anibals auto daar in de verte? Nee, het was wel een taxi van hetzelfde merk, maar Anibals dansende eend voor de achterruit ontbrak. „Harder, tio Teodomiro," riep hij opgewonden. „Ik zie hem nog steeds niet."

„Rustig, jongen, we krijgen hem wel. Alleen kun je beter meteen zakken als je hem ziet. Anders heeft hij ons zo in de gaten."

„Daar gaat ie! Ja, het is hem. Ik zie de eend!" Opgewonden liet Alfredo zich op de bank vallen. „Goed gedaan, tio Teodomiro."

„Mmmm," bromde Teodomiro, „maar nu moeten we voorzichtig zijn. We moeten goed afstand houden, jongen. Verlies hem niet uit het oog."

Nu sloeg de taxi van Anibal linksaf een nauwe straat in, die naar de bergen voerde.

„Ik neem deze straat," zei Teodomiro en hij sloeg een straat eerder links af. „Ziezo, nu kan hij me niet zien en we komen toch op hetzelfde punt uit."

Teodomiro had gelijk. Niet ver voor hem uit reed Anibal.

„Ik zal het heel rustig moeten doen, beste jongen. Maar hier is het niet moeilijk meer. Er is maar één hoofdweg en de zijwegen kunnen we goed overzien."

Zwijgend ging het verder. Langs de weg stonden wat huisjes, er bloeiden overal prachtige bloemen en aan de bomen hingen kleurige, rijpe vruchten. Alfredo kon zich best voorstellen dat er veel toeristen naar zijn eiland kwamen. Madeira was vast het mooiste eiland van de hele wereld. Alleen. . . nu zuchtte Alfredo diep, het was zo arm, zo vreselijk arm. Zó arm was zijn eiland, dat veel mannen weggingen om ergens anders geld te verdienen.

Alfredo's eigen vader was al acht jaar geleden naar Curaçao vertrokken om daar bij een oliemaatschappij te werken. Zijn moeder was vier jaar geleden naar zijn vader toe gegaan. Zij had nu een fruitzaakje. Daarin verdiende zij zoveel, dat zij verleden jaar zijn zusje Maria naar Curaçao had kunnen laten komen. Ze hoopte over een jaar genoeg te hebben voor zijn reis. Nu, hij hoopte het ook, want hij verlangde wel erg naar zijn familie.

De taxi reed door een dorpje. Nog steeds zagen ze de auto van Anibal in de verte voor zich. Verder en verder ging het.

„Hee," zei oom Teodomiro, „zie je dat, Alfredo? Hij slaat rechtsaf de weg naar het bos in. Nu moeten we helemaal goed opletten."

Voorzichtig nam Teodomiro de scherpe bocht naar rechts. Zijn hart bonkte wel luidruchtig onder zijn dunne overhemd. In wat voor een avontuur hadden ze zich gestort? Even later reden ze door het bos.

„Mooi bos," vond Alfredo, „maar wel erg donker. Zeg, tio Teodomiro, stop eens. Moet u kijken."

Teodomiro stopte en volgde met zijn blik de wijzende vinger van Alfredo. Daar schemerde iets tussen de bomen. Het was een auto.

„Hoe komt Anibal dáár nu zo vlug?" vroeg Teodomiro verbaasd.

„Dat kan Anibal niet zijn, tio Teodomiro. Dat. . . dat is natuurlijk de auto van Paulo Vieira. Die was toch al veel eerder weggereden? Ik begreep niet waarom hij zo plotseling vertrok, maar nu snap ik het. Dit is het bewijs, dat Paulo en Anibal iets van plan zijn. Maar wat? Als het nu rijke jongens waren, maar het waren doodgewone jongens. Misschien waren het hutbedienden van een schip of emigranten. Maar in elk geval geen rijke toeristen. Ze hadden geen filmcamera's, geen kijkers, geen fototoestellen. Alleen maar een tas. Ik. . ."

„Stil nu even, Alfredo," stopte Teodomiro de woordenvloed. „We moeten heel voorzichtig zijn. Paulo heeft zich waarschijnlijk ergens verstopt. Ik denk een eind hier vandaan. Het zal zijn bedoeling zijn de taxi van Anibal te laten stoppen. Maar dan? Jij zegt, dat het gewone jongens zijn. Er valt dus niets te roven. Maar wat dan wel? Laten we maar gauw doorrijden. We zullen wel zien wat er aan de hand is."

Oom Teodomiro had de motor nog niet gestart of uit de verte klonk geschreeuw. Alfredo trok wit weg. „Daar heb je het al," fluisterde hij. „Rijden, oom, rijd zo hard u kunt."

Teodomiro drukte het gaspedaal diep in. Met grote vaart nam hij een scherpe bocht. Daar gebeurde het. Precies voor hen uit gebeurde het. De taxi van Anibal stond aan de kant van de weg. Anibal en de twee jongens stonden met hun handen omhoog, terwijl een man met een revolver in de hand en een doek voor zijn gezicht een van de jongens de tas uit de hand rukte.

Teodomiro bleef gas geven en reed zo recht op de rover af. De man dook van de weg het bos in. Van schrik liet hij zowel de revolver als de tas vallen. Zonder om te kijken rende hij dieper het bos in. Oom Teodomiro remde krachtig en sprong uit de auto. Alfredo volgde zijn voorbeeld.

Met grote angstogen keek Anibal van oom Teodomiro naar Alfredo. Maar plotseling begon hij te grijnzen. „Dank jullie wel!" riep hij uit. „Jullie hebben het leven van mij en deze twee jongens gered. Ik werd door een rover overvallen. Hij dwong me met zijn revolver te stoppen. O, o, o, ik sta nog te trillen van schrik."

„Stop maar met je praatjes, Anibal," zei oom Teodomiro rustig. „We weten wel beter. Je vriend Paulo was de rover en Joao je tipgever. Je bent niet handig geweest. Kleine potjes, zoals mijn neef Alfredo hier, hebben oren, Anibal. We zijn je gevolgd. Gelukkig maar, anders waren deze jongens hun tas kwijt geweest. Alfredo, vraag eens wat ze in die tas hebben," wendde Teodomiro zich nu tot zijn neef.

Alfredo lachte eerst even bemoedigend tegen de bibberende neven. Toen zei hij: „Zeg, vertel eens, wat zit er in die tas? Zeker iets heel belangrijks, hè? Toch geen microfilm die jullie naar een of ander land moeten smokkelen? Alle mensen, wat het ook is, jullie waren het bijna kwijt geweest!"

„Er zit geen microfilm in," zei Rob met een flauw glimlachje. „O nee. Het is veel belangrijker. Er zit vijftienhonderd dollar in de tas. Die hadden we op het Nederlandse consulaat gekregen, omdat we aan boord van de *Florida* een bankrover hebben ontdekt. We waren er reuzeblij mee. En nu. . . .nu waren we onze dollars bijna kwijt."

„Oeloeloe," riep Alfredo uit, „hoe bestaat het." En meteen vertelde hij aan zijn oom wat Rob had gezegd. Nu was ook de rol van Joao duidelijk geworden.

„Beste Anibal," zei Teodomiro, „rijd jij maar rustig terug naar Funchal. Ik neem jouw passagiers wel mee. Je kunt het best meteen naar het politiebureau gaan, dan bespaar je de politie een loopje naar jouw huis."

„Je bent gek, kerel," schreeuwde Anibal opgewonden. „Ik weet van niets. Ik heb niks met die rover te maken. Laat de politie maar naar mijn huis komen."

„Goed, goed," zei Teodomiro, „dan komt de politie wel naar jou toe. Maak je niet ongerust. En schiet nu op. We zien liever je rug dan je voorkant." Meteen pakte Teodomiro met een zakdoek de revolver op. Hij begon hard te lachen. „Moet je zien, Alfredo, het is een speelgoedding. Maar vingerafdrukken zijn vingerafdrukken. En als de politie Paulo heeft, zal het niet lang duren of Anibal en Joao zitten ook achter de tralies."

Scheldend liep Anibal naar zijn taxi. Met loeiende motor ging hij er vandoor.

„Laten jullie die boef zo maar weggaan?" vroeg Frans verwonderd, nadat Alfredo hem en Rob had toegefluisterd dat hun chauffeur een vriend was van de vluchtende rover.

Alfredo lachte. „Natuurlijk. Hij kan toch niet weg van het eiland. De politie heeft hem en zijn vriend zo te pakken."

Even later reed ook de taxi van Teodomiro terug naar Funchal. Teodomiro zat alleen voorin. Achterin zaten Rob en Frans met Alfredo in het midden. Alfredo vertelde uitvoerig hoe hij achterdochtig was geworden toen de huisknecht van de consul met Anibal had gefluisterd. „En ik had gelijk," eindigde Alfredo triomfantelijk.

„Wij zijn op weg naar Curaçao," vertelde Rob. „Daar woont een oudoom van ons. Hij wilde zo graag zijn familie eens zien en daarom laat hij ons overkomen. Hij betaalt onze reis. Reuze, hè?"

„Geweldig," zuchtte Alfredo. „Ik wou, dat het mijn oom was, want het liefste dat ik wil is naar Curaçao gaan."

„Waarom?" zei Frans verwonderd. „Ik geloof, dat Madeira veel mooier is dan Curaçao. Het spijt me tenminste enorm, dat we geen oom op Madeira hebben."

Toen vertelde Alfredo dat zijn ouders en zusje op Curaçao waren en dat hij hoopte over een jaar te gaan.

„Wat naar voor je," zei Rob medelijdend. „En bij wie woon je dan nu?"

„Bij mijn grootmoeder. O, ze is heel aardig, hoor, maar ja, ik ben natuurlijk veel liever bij mijn vader en moeder."

Rob en Frans keken elkaar eens aan. Toen zeiden ze iets in het Nederlands.

„Zeg, eh. . ." begon Rob, „zeg, hoe heet je eigenlijk?"

„Ik heet Alfredo en mijn oom heet Teodomiro Madrugo."

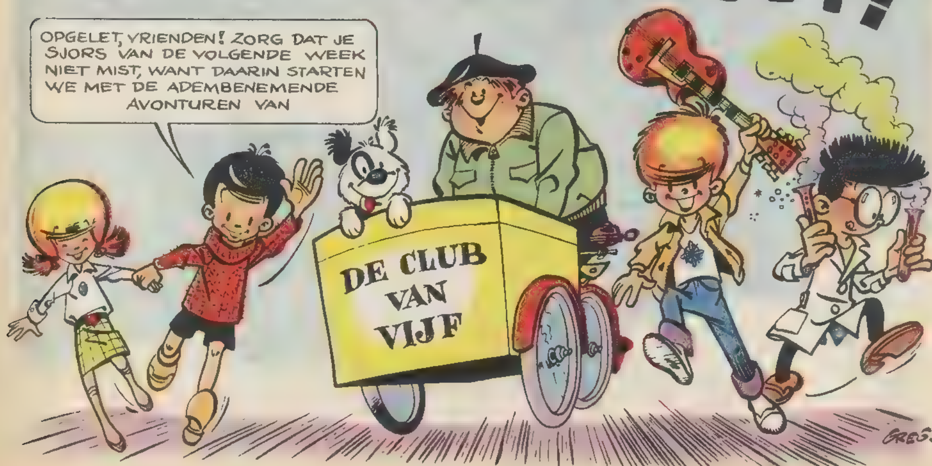
„Nou, Alfredo, jij gaat met de eerste de beste boot naar Curaçao. Hoe vind je dat?"

„Ik naar Curaçao?" riep Alfredo verbaasd. „Met de eerste de beste boot? Hoe kom je daarbij?"

„Dat zal ik je uitleggen," zei Frans. „Wij hebben een bankrover ontdekt en daarvoor kregen wij vijftienhonderd dollar. Nu wilde een rover ons dat geld afhandig maken en jij ontdekte die rover. Wel, dan heb jij nu toch recht op een beloning? Wij geven je driehonderdvijftig dollar. Daarmee kom je gemakkelijk naar Curaçao. En je oom krijgt vijfentwintig dollar, want die heeft toch ook zijn aandeel in de ontmaskering van die drie boeven geleverd."

„Tio Teodomiro," juichte Alfredo, „hoort u dat? Ik ga naar Curaçao. Deze jongens betalen mijn reis en ze geven u vijfentwintig dollar. Hoe vindt u dat?"

„Ik vind het geweldig voor je, jongen," zei Teodomiro. En met een lachje voegde hij eraan toe: „Het klinkt slecht, dat weet ik, maar ik ben werkelijk een beetje blij dat Anibal, Joao en Paulo zulke slechte kerels zijn, want nu kun jij naar je ouders en anders had je over een jaar nog met je mand met souvenirs op de Estrada gestaan."

AVONTUUR IN NAPELS

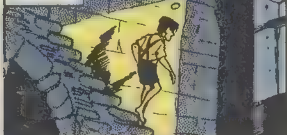

IK GELOOF DAT WE NU WEL VOLDOENDE HEBBEN! LATEN WE MAAR NAAR HUIS GAAN!

IK ZAL EEN WARME MAALTIJD KLAARMAKEN, BENITO. WE HEBBEN NOG IETS OVER VAN GISTEREN.

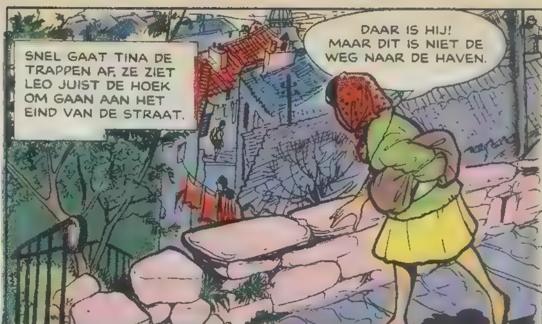

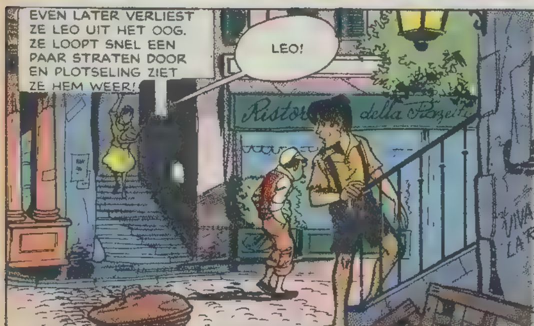
TINA IS BANG VOOR DE POLITIE SINDS ZE DOOR EEN AGENT ACHTERNA IS GEZETEN, DIE DACHT DAT ZE EEN GOUDEN ARMBAND HAD GESTOLEN. DE JONGENS HEBBEN HAAR NIET VERTELD DAT ER VIA EEN AANPLAKBILJET EEN BELONING IS UITGELOOFD VOOR IEDER DIE INLICHTINGEN KAN VERSTREKKEN.

NA TWEE UUR IS TINA KLAAR MET HAAR WERK.
WAAR IS LEO?
HIJ IS WEGGEGAAN. HIJ ZEI DAT HIJ NAAR DE HAVEN GING.

SNEL GAAT TINA DE TRAPPEN AF. ZE ZIET LEO JUIST DE HOEK OM GAAN AAN HET EIND VAN DE STRAAT.
DAAR IS HIJ! MAAR DIT IS NIET DE WEG NAAR DE HAVEN.

EVEN LATER VERLIEST ZE LEO UIT HET OOG. ZE LOOPT SNEL EEN PAAR STRATEN DOOR EN PLOTSELING ZIET ZE HEM WEER!
LEO!

LEO, IK HEB EEN NIEUWE JAS VOOR JE GEMAAKT! DAN KUN JE VANAVOND BETER TEGEN DE KOU!

ZE VRAAGT ZICH AF WAAROM LEO ZO BEDROEFD KIJKT. DAN VALT HAAR OOG OP DE DEUR ACHTER LEO...
POLITIE

EVEN LATER KRIJGT ZE EEN SCHOK ALS ZE HET AANPLAKBILJET AAN DE MUUR IN DE GATEN KRIJGT.
MEDEDELINGEN
POLITIE VAN NAPELS.
50.000 LIRE BELONING

DUS DE POLITIE ZOEKT ME! WAT HEB IK TOCH GEDAAN? O, KON IK ME MAAR IETS HERINNEREN!

ZONDER EEN WOORD TE ZEGGEN NEEMT LEO DE JAS VAN TINA AAN...
EN DE JONGENS WETEN HET! DAAROM GING LEO NAAR DE POLITIE. OM ME AAN TE GEVEN!

AAN HET EIND VAN DE STRAAT KEERT TINA ZICH OM EN ZIET LEO STAAN. ZIJN OGEN ZIJN OP HAAR GERICHT
CINEMA
WAT WIL LEO EIGENLIJK DOEN? IS HIJ NU OP WEG NAAR DE POLITIE OF NIET?

DE MAN VAN STAAL

HET EILAND SUJANA WORDT GETEISTERD DOOR VLIEGENDE MONSTERS. TED, KEN EN ARCHIE ZIJN OP WEG NAAR DE PLEK WAAR DE MONSTERS ZICH NAAR ZIJ VERMOEDEN OPHOUDEN. .

TRAPPEN MAAR, ARCHIE! ALS WE DE RIVIER VOLGEN, MOETEN WE VANZELF BIJ DE SCHUILPLAATS VAN DE DRAKEN KOMEN!

ARC

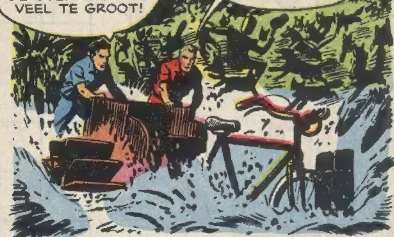

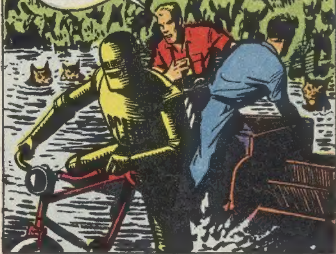

GELEID DOOR TED BEGINT ARCHIE DE STRIJD...

INTUSSEN DUWEN TED EN KEN DE FIETS IN HET WATER.
ARCHIE HOUDT DIT NOOIT LANG VOL! DE OVERMACHT IS VEEL TE GROOT!
NEE, IK MOET EEN ANDERE OPLOSSING VINDEN!

MISSCHIEN SCHRIKT EEN BEETJE ELEKTRICITEIT HEN AF. IK GA HET METEEN PROBEREN!

ARCHIE KOMT ONDER STROOM TE STAAN EN HUILEND SPRINGEN DE DIEREN VAN HEM AF!
HET LUKT! DAAR HEBBEN ZE NIET VAN TERUG!
VLUG, TED, LAAT ARCHIE HIER KOMEN!

HAASTIG KLIMT DE ROBOT OP DE FIETS...
VLUG, ARCHIE, TRAP ZO HARD JE KUNT!
SCHIET OP! ZE HALEN ONS IN!

ARCHIE TRAPT UIT ALLE MACHT.
ZET HEM OP! NOG HARDER, ALS HET KAN!

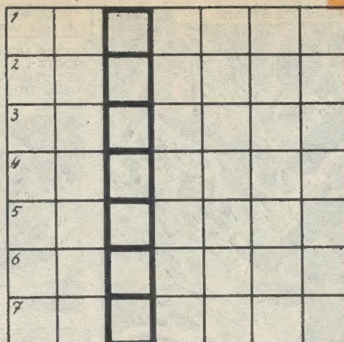

OPEENS GEVEN DE DIEREN DE STRIJD OP.
TED, WE ZIJN GERED!
JA, DANK ZIJ DIE KROKODILLEN!

LANGZAAM WORDT DE STREEK BERGACHTIG...
GINDS IN DIE ROTSEN MOETEN DE DRAKEN HUIZEN!
LATEN WE AAN LAND GAAN EN EENS RONDKIJKEN!

OPEENS SUIZEN ANGSTAANJAGENDE GESTALTEN DOOR DE LUCHT...

DAAR ZIJN ZE, DE DRAKEN! ZE MOETEN ONS HEBBEN ZIEN AANKOMEN!

Wie puzzelt er mee?

A-PUZZEL

In dit vierkant moeten van links naar rechts de hieronder gevraagde woorden ingevuld worden. Als klinkers zijn alleen de letters A gebruikt en die staan allemaal al op hun plaats. Als je de juiste woorden gevonden hebt, vormen de letters in de dik omlijnde hokjes van boven naar beneden gelezen ook een woord, dat o.a. met de belasting te maken heeft.

1 Rubberonderstuk van een spatbord
2 Loofboom
3 Heden
4 Weigeren; niet aannemen
5 Onvolwassen werkman
6 Grappenmaker
7 Dagelijks verschijnende krant

Oplossingen van de puzzels uit het vorige nummer

Een-woord-rebus

STER - REW - ACHT, dus:
STERREWACHT

Visitekaartje

KOORDDANSER

Invulpuzzel

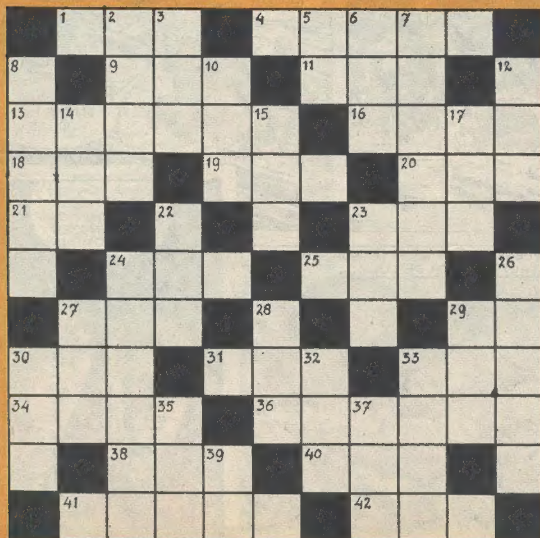
L O M M E R D
W E I L A N D
W I T K A L K
V E I L I N G
R E S T A N T
P U D D I N G
R U K W I N D

Op de twee cursieve diagonale (schuine) rijen lees je de aardrijkskundige namen LETLAND en RUSLAND.

KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal:

1 Behoeftig
4 Onordelijke troep
9 Uitroep van benauwdheid
11 Afkorting van Leopold
13 Zindelijk; netjes
16 Ontploffing
18 Inwoner van Rusland
19 Loofboom
20 Geldbergplaats
21 Landbouwwerktuig
23 Naaldboom
24 Hemellichaam
25 60 minuten
27 Schaal; kopje
29 Moeder
30 Dwaas; gek
31 Klein soort paard
33 Roem
34 Netheid; regelmaat
36 Boomvrucht
38 Enzovoort (afkorting)
40 Afkorting van Marie
41 Godsdienstige rede
42 Verheugd

Verticaal:

2 Bloem
3 Klap
5 Ouderwetse lengtemaat
6 Lichaamsdeel
7 Duister
8 Sierdeken
10 Sprookjesfiguur
12 Indien
14 Lichaamsdeel
15 Rijtoer
17 Voorzetsel
22 Rekenvraagstuk
23 Slaapje
24 Bovenste ruimte in een huis
26 Verkoopplaats in de openlucht
27 Wagen
28 Hoen
29 Voorjaarsmaand
30 Schadelijk insekt
32 Voorzetsel
33 Trek- en lastdier
35 Verbuiging van: een
37 Borstbeentje
39 Persoonlijk voornaamwoord

MUG en MIK

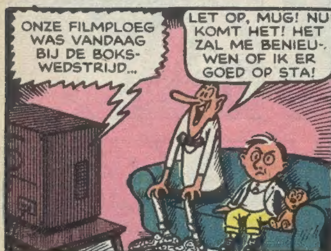

SANDRA

VRAGEN STAAT VRIJ

Kunt u mij iets vertellen over het zangeresje Sandra?

C. Haasnoot, Katwijk aan Zee

Sandra Reemer is dertien jaar oud en woont in de Anemoonstraat te Sint-Michielsgestel.

Ongeveer vier jaar geleden trad Sandra samen met haar broertje Franky voor de eerste maal op een teenagerfestival op. Het werd bepaald geen succes en zij behaalden de dertiende plaats.

Dit festival is het begin van haar zangcarrière geworden, want de slechte klassering was voor Sandra een aanleiding om samen met haar broer heel goed te gaan repeteren. Dat dit resultaat had bleek wel uit de uitslagen op latere teenagerfestivals. Vijftien grote bekers werden door Sandra en Franky in de wacht gesleept. Grote stukken verschenen over dit optreden in de kranten en dit was voor Frans Kerkhof uit 's-Hertogenbosch aanleiding om een bandopname te maken. Bij de platenstudio in Hilversum sloeg dit in als een bom. Sandra's ster begon te rijzen! Er kwamen uitnodigingen voor audities en ook een grammofoonplatenmaatschappij toonde interesse.

Haar plaat „Al Di La" en „Duizenden sterren" werd door Rudi Carrell met veel aandacht beluisterd. Hij wist toen van Sandra nog niets af en schatte aan de hand van haar stem de elfjarige op zeventien. Een contract voor zijn show lag op haar te wachten.

Sandra zit op de h.b.s. en vindt zingen een heel prettige bezigheid, maar toch wil ze na haar schooltijd medisch analiste worden. Laten we hopen, dat haar wensdroom in vervulling gaat, als ze er maar bij blijft zingen!

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.